

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΕΡΩΣ ΑΝΙΚΑΤΕ ΜΑΧΑΝ . . .

(Ἀναμνησις)

Ἀδελφὲ Γιάγκο

Ἀναδιφῶν χθὲς τὴν παλαιάν μου ἀλληλογραφίαν, εὔρον ἐπιστολὴν φίλου μου τινος, Γάλλου τὴν καταγωγὴν, διαμένοντος δὲ ἐν Βρυξέλλαις, ὅπου τὸν ἐγνώρισσα καὶ ὅπου στενωῶς διὰ φιλίας συνεδέθημεν. Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ αὐτοῦ, τελευταία εὔσα, μοὶ ὑπενθύμισε τὴν θλιβεράν ἱστορίαν του, ἣν καὶ ἐν ὀλίγοις σοὶ ἐκθέτω. Εἶναι συνήθης γυναικῶν ἱστορία, σύνθετος τῶν δημίων τούτων παίγιον. Τὴν ἀφηγοῦμαι ἀκριβῶς ὡς συνέβη, παραλείπων λεπτομερείας τινάς, ὅπως ἄλλως τε ἐπουσιῶδεις. Δὲν θὰ προξενήσῃ βεβαίως εἰς σὲ τὴν ἐντύπωσιν, ἣν εἰς ἐμὲ προξένησε· καὶ τοῦτο, πρῶτον μὲν διότι δὲν ἦσο φίλος του καὶ δεῦτερον διότι . . . ἴσως δὲν ἐτρώθης ὑπὸ βέλους ἐρωτικοῦ διὰ νὰ κρίνης, ὡς ἐγώ, τοιοῦτον ἐπεισόδιον. Τελειῶνω προτρέπων σε εἰς ἀπογὴν παντός . . . εὐγενοῦς αἰσθήματος, πρὸς καρδίαν γυναικίως

Χαῖρε καὶ μὴ λησμόνει

Δ' Ἀλ.

Ἴδου ἡ ἐπιστολὴ :

Ἀδελφὲ μου Δ' Ἀλ.

Πάσχω, πνίγομαι, ἀποθνήσκω. Ἐν σοὶ εὔρον φίλον παρηγορον καὶ καρδίαν

συμπαθῆ. Σὲ ἀναμένω τὴν ἐβδόμην ἐσπερινὴν εἰς τὸ καφενεῖον Ἄρεμπεργ. Μὴ πρὸς Θεοῦ ἀρνιθῆς τὴν συμβουλὴν καὶ παρηγορίαν σου πρὸς τὸν ἔχοντα ἀνάγκην τούτων.

Ἀναμένων, χαῖρε.

Μπαζοῦφ

Ἦτο ἡ ἐβδόμη σχεδὸν ἐσπερινὴ ὥρα, κατὰ τὸν Νοέμβριον τοῦ 1887. Ἐμενον ἐν Βρυξέλλαις πρὸ ἔτους σχεδὸν χάριν σπουδῶν. Κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην ἤμην εἰς τὸ καφενεῖον Ἄρεμπεργ, ροφῶν παχτεῖαν σοκολάταν καὶ παίζων ἐκαρτέ μετὰ τινος κυρίας.

Ἡ ἔναντί μου κυρία ἐσημείωνε τὸν βασιλέα, ὅτε ὁ ὑπηρέτης τῆς οἰκοκυρᾶς μου μοὶ ἐνεχείρισεν ἐπιστολὴν, λίαν ἐπείγουσαν, ἣτις καὶ τοῦ ἐφθασεν εἰς τὴν οἰκίαν μου τὴν 3ην μ. μ. μοὶ τὴν ἐνεχείρισον τὴν 7ην. Τὴν ἀπεσφράγισα καὶ ἀνέγνων . . . ὅ,τι ἀνεγνώσατε καὶ σεῖς ἀνωτέρω. Εὐτυχῶς εὑρισκόμεν εἰς τὸν αὐτὸν τόπον τῆς συνεντεύξεως. Νὰ σὰς εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν δὲν μοὶ ἔκαμε μεγάλην ἐντύπωσιν ἡ ἐπιστολὴ αὐτῆ, ἂν καὶ εἶχε καὶ τὸ πάσχω μέσα καὶ τὸ πνίγομαι καὶ τὸ ἀποθνήσκω, καὶ ζεῦρετε διατί; διότι καὶ ἐγώ τότε, δὲν ἤσθνομην τίποτε ἀπ' αὐτὰ, εἶχον ἀπέναντί μου ὅ,τε

ἤθελον καὶ . . . ἤρκοῦμην εἰς αὐτό. Βλέπετε ὁ χορτάτος τὸν πεινασμένον δὲν τὸν πιστεύει. Ἀνέγνω τὴν ἐπιστολὴν τὴν ἔθετα εἰς τὸ θυλάκιόν μου καὶ . . . ἐξήκολούθησα τὸ ἕκαρτέ μου ὅτε . . .

— Ἄ! ἐδῶ εἶσαι, ἀκούω ὀπισθὲν μου, σὲ εὐχαριστῶ.

— Ἄ! τίποτε, τίποτε . . . Συγγνώμην, κυρία, διὰ . . .

— Διὰ πολὺ, λέγει διακόπτων με ὁ φίλος μου διότι πρόκειται περὶ σοβαρᾶς ὑποθέσεως.

— Τότε λοιπόν, κυρία μου, χαίρετε!

Βλέπετε μὲ ὄλον τὸ σοβαρὸν τοῦ φίλου μου ἐξήκολούθουν, νὰ μὴ ἐνοῶ τὴν θέσιν του. Μὲ ἔφερον εἰς γωνίαν τινα ἐνὸς ζυθοπωλείου καὶ ἤρχισεν οὕτω, δι' ὕψους ἀλλόφρονος, τὸ ὁποῖον τότε μόνον παρετήρησα καὶ ἐφοβήθην.

— Γνωρίζεις τὴν Λουίζαν μοὶ λέγει . . .

— Τὴν ἀγαπητὴν σου μνηστὴν;

— Τὴν ἀγαπητὴν μου μνηστὴν, μοὶ ἀπαντᾷ σαρκαστικῶς γελῶν, τὴν ἀγαπητὴν μου μνηστὴν . . . χαχαχά! . . . Ἐγέλα.

Τὸν παρετήρησα ἐκθαμβος, οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ πλήρεις φλογῶν προσηλοῦντο ἐπ' ἐμοῦ, ἐνῶ ὁ νοῦς του ἄλλα ἐσκέπτετο καὶ ἡ φαντασία του ἀλλοῦ περιεπλανᾶτο.

— Τὴν ἀγαπητὴν μου μνηστὴν, ἐπανελάβε σιγῆλως.

— Τί ἐννοεῖς διὰ τοῦ τρόπου σου αὐτοῦ;

— Ἐνοῶ . . . ἐνοῶ . . . ἀκουσέ με. Γνωρίζεις τὴν ἱστορίαν μου; γνωρίζεις ὅτι πρὸ τριῶν ἐτῶν ἤμην μαθητὴς τῆς στρατιωτικῆς σχολῆς ὁπόθεν θὰ ἐξηρχόμην τὸ αὐτὸ ἔτος τῆς ἀποφοιτήσεώς μου ἀξιωματικῶς, γνωρίζεις ὅτι ἐκτοτε ἐπεχείρησα πλείστας ἐπιχειρήσεις, ἅς ἡμιτελεῖς κατέλιπον, γνωρίζεις ὅτι ἔπαθον τὴν ὑγίαν, ὅτι ἐρριψοκινδύνευσά τὴν ζωὴν μου πλειστάκις, ὅτι καὶ τὴν τιμὴν μου σχεδὸν αὐτὴν εἰς κοινὴν περιφρόνησαν ἐξέθεσα; Γνωρίζεις πάντα ταῦτα.

— Ναί, καὶ δι' αὐτὸ πολλοὶ τῶν φίλων σου σὲ καλοῦν ἐπιπόλαιον, ἄλλοι δὲ τρελλόν.

— Δὲν εἶμαι οὔτε τὸ ἓν οὔτε τὸ ἄλλο.

— Εἶμαι περὶ τούτου βέβαιος.

— Γνωρίζεις ὅμως διατὶ ἐφερόμην, ὡς τοιοῦτος;

— Δὲν εἶμαι βέβαιος, ἀλλ' ὑποθέτω.

— Ἦμην . . . ἐρωτευμένος. Ἐρωτευμένος μέτρι μανίας. Δὲν ὑπῆρχον δι' ἐμὲ γονεῖς, συγγενεῖς, κόσμος, τὸ πᾶν δι' ἐμὲ ἦτο ἐκείνη, εἰς ἐκείνης τὰ ὄμματα ἐκυπτεν ἡ θέλησίς μου, εἰς ἐκείνης τὰς θελήσεις ὑπέκυπτεν ἡ ἀνεξαρτησία μου. Πᾶν ὅ,τι ἐπραττον ἦτο θέλησις ἐκείνης. ἦ, διὰ νὰ εἶπω καλλίτερον, πᾶν ὅ,τι ἤνθουν

ὅτι θὰ τὴν δυστηρέσει κατὰ τι, ἀπέφυγον ὄχι μόνον νὰ τὸ πράξω ἀλλὰ καὶ ν' ἀναφέρω ὅτι ἐσκεπτόμην νὰ ἐπιχειρήσω τοιοῦτόν τι. Τὴν ἐθεώρουν ἄγγελον ὀδηγόν, θεόν μου. Παρῆλθεν ἄρκετὸς χρόνος καθ' ὃν ἐνόμιζον ὅτι ἀπελάμβανον τῆς αὐτῆς λατρείας, ἣν ἐγὼ πρὸς αὐτὴν εἶχον, μ' ἔκαμε νὰ πιστεύσω ὅτι μὲ ἠγάπα, ὅτι μὲ ἐλάτρευεν, ἂν ὄχι ὅσον ἐγὼ αὐτὴν, ἀλλ' ὅτι μὲ ἠγάπα. Ἐρραβωνίσθημεν, ἤμην τρελλὸς ἐξ ἔρωτος καὶ εὐτυχίας, καὶ ἐδιπλασίαζον τὴν ἀγάπην μου καὶ τὴν ὑπερεπλήρουν θωπείας καὶ λατρείας θέλων νὰ τὴν εὐχαριστήσω· καὶ ἐκείνη . . . ἐκείνη, ἤρχισεν ἤδη ν' ἀδιαφορῆ καὶ νομίζω ὅτι τέλος μὲ . . . περιεφρόνησε. Χθὲς ἐκαθήμην εἰς τὸ δωμάτιόν μου σκεπτόμενος τὴν διαγωγὴν τῆς, τὴν λατρείαν ἣν πρὸς αὐτὴν εἶχον καὶ τὰς συμβουλάς ἅς τῇ ἐδίδοον, τὴν ἐντιμον διαγωγὴν μου καὶ τὸν ἄτιμον ἔρωτά τῆς, σκεπτόμενος τέλος ὅτι αὕτη ἀπεκδυομένη πᾶσαν αἰδῶ ἔως φθᾶση καὶ εἰς ἄτιμον τέλος, ἐντροπύμην διότι ἐρριψα τὴν καρδίαν μου εἰς τοιοῦτον βύρβορον, διότι ἀνύψωσα εἰς ἄγγελον, ἐρποντα ὄφιν, ὅτε ὁ ὑπηρετὴς μου μοὶ φέροι ἐπιστολὴν καὶ μικρὸν κυτίον ἀπὸ μέρους τῆς καὶ ἀναχωρεῖ. Ἐτρεμον ν' ἀναγνώσω τὴν ἐπιστολήν, ἐφοβούμην ν' ἀνοίξω τὸ κυτίον. Τέλος τὸ ἤνοιξα· ἐν τῇ ἐπιστολῇ μὲ εἰδοποιεῖ ὅτι τὰ πάντα μεταξὺ μας ἐτελείωσαν, τὸ δὲ κυτίον ἐμπεριείχε τὸν ἀρχιδιῶνά μου. Ἐμείνα ὡς κεραινοπληκτος, ἠγνώστη σχεδὸν τί συνέβαινε καὶ . . . ἔτρεχον ὡς παράφρων ἐδῶ καὶ ἐκεῖ μὴ εἰξεύρων τί νὰ κάμω. Τέλος σήμερον τὴν πρωίαν σὲ ἐνθυμήθην καὶ ἀπεράσισα νὰ προστρέξω εἰς τὴν φιλίαν σου. Εἶσαι Ἐλλην, καρδιά γενναία, ἄνθρωπος αἰσθηματικῆς καὶ ἐννοεῖς τί πάσχω. Εἰπέ μοι, τί νὰ κάμω.

— Φίλε μου, ἡ ἱστορία σου εἶναι συνήθης.

*Ὅταν ἡ γυνὴ δὲν εἶναι ἄγγελος, εἶναι διάβολος, μέσος ὄρις δὲν ὑπάρχει. Φρίττω πρὸς αὐτῆς ἀτιμίας ἀλλά . . .

— Τί νὰ κάμω . . . τί νὰ κάμω;

— Θέλεις νὰ ἐκδικηθῆς;

— Ναί καὶ ὄχι, θέλω καὶ δὲν θέλω, τὴν μισῶ, ἀλλά . . . καὶ τὴν ἀγαπῶ.

— Γνωρίζω πόσοι αἱ σχέσεις σας ἦσαν στεναί, ἐκδικήθητι πληρῶνων διὰ χρήματος τὰς εὐτυχεῖς ὥρας, ἅς πρὸ αὐτῆ διήλθες.

— Ἄ! ναί, τῇ ὀρείλω πολλά! . . . τῇ ὀφείλω πολλά . . . πολλά . . .

— Δόσε τῆς λοιπὸν χρήματα, ἀφοῦ πόσον τὰ ἀγαπᾷ καὶ οὕτω τὴν θέσεις εἰς τὴν θέσιν τῆς.

— Ὅχι . . . ὄχι . . . τὴν ἀγαπῶ . . . δὲν τὸ κάμνω.

— Ἀκουσέ με λοιπόν. Φέρθητι ἀξιοπρεπῶς, περιφρόνησέ την.

— Ναί, ναί, θὰ τὸ κάμω.

— Δόξα σοὶ ὁ Θεός . . .

— Θὰ τὴν σκοτώσω . . .

— Ἐ;

— Καὶ ἔπειτα θ' αὐτοκτονήσω.

— Εἶσαι τρελλός!

— Ἐκείνη μὲ ἔκαμε, ἐκείνη τὸ ἠθέλησε, ἐκείνη πταίει . . . τὸ τέρας!

— Ἀφῆσέ τα αὐτά, σκέψου . . .

— Τίποτε.

— Μὰ αὐτὸ εἶναι τρέλλα.

— Ἐ; λοιπόν ναί, εἶμαι τρελλός, εἶμαι, εἶμαι . . .

— Μὰ . . .

— Ἀφῆσέ με καὶ σύ . . .

— Καὶ ἐφυγεν ὁ δυστυχὴς μὴ θέλων νὰ ἀκούσῃ οὐδὲ λέξιν πλέον. Μάτην ἐπεζήτησα νὰ τὸν καθησυχάσω, μάτην τὸν ἠκολούθησα· ἦτο ἀληθῶς τρελλός. Μετὰ δύο ἡμέρας καθ' ἅς ὀδαιμοῦ ἐφάνη, ἀνέγνωσα ἐν ἐφημερίδι· τινὲ τῶν Βρυξελλῶν, ὅτι συναντήσας τὴν νεάν εἰς τινα ὁδόν, ἐξέκένωσε δις τὸ περίστροφόν του κατ' αὐτῆς καὶ μόλις τὴν εἶδε πίπτουσαν ἐπανελάβε τὸ αὐτὸ καὶ καθ' ἑαυτοῦ. Τὰ πτώματά των ἐννηγαλίστησαν, ἐρρευσε κοινῶς τὸ αἷμά των καὶ αἱ πνοαὶ αὐτῶν ταυτοχρόνως ἐξέφυγον τῶν σωματίων των.

Εἰς τὸ σημειωματάριον τοῦ αὐτόχειρος, εὐρέθη ἡ ἐξῆς ἐπιστολὴ ἀπευθυνομένη πρὸς ἐκείνην, ἐν ἣ σαφῶς ἐδήλωε τὴν ἀπόφασίν του.

«Σὲ σέ, ἦτις δὲν θ' ἀναγνώσῃς αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν· σὲ σέ, ἦτις, καθ' ἣν ὥραν θ' ἀναγινώσκειται ὑπὸ ἄλλου θὰ ἦσαι ψυχροτέρα μαρμάρου κατὰ τὸ σῶμα, ὡς εἰς τὸν βίον σου ὑπῆρξες ψυχροτέρα τοῦτου ἡ καρδιά σου, σὲ σέ ἠτις ὑπὸ πρόσωπον εὐγενές, ἐκρυπτες καρδίαν «εταίρας, σὲ σέ πρὸ τῆς ὁποίας καὶ αὐτὴ ἡ ἀτιμία ἠρυθρία, σὲ σέ τέλος ἦτις, ὑπέκλειψάς «καὶ τὸν νοῦν μου, ἐπιρρίπτω τὴν εὐθύνην τοῦ «ἐγκλήματός μου, ἐπὶ σοῦ τὸ αἶσχος, ἐπὶ σοῦ «ἡ περιφρόνησις, ἐπὶ σοῦ αἱ ἀραὶ πάντων. Κατὰ «πρα ἐπὶ σέ! κατάρρα! κατάρρα!

«Ἐζων εὐτυχῆς, ἔζων ἀμέριμος. Σὲ εἶδον «καὶ ἐνῶ γνωρίζω τὸ δηλητηριώδες ἐρπετόν τὸ «καλούμενον γυνὴ ἔπρεπε νὰ σὲ ἀποφύγω ἢ «ν' ἀντιτάξω ἔρωτα αἰσχροὺν ὡς τὸν ἰδικόν σου, «πέπεισθην εἰς τοὺς λόγους σου καὶ σὲ ἠγάπησα, «σὲ ἠγάπησα, σὲ ἠγάπησα. Παρῆλθον ἐνικυτοί, «καθ' οὗς ἐβαυκαλιζόμην ἀπὸ τοὺς γλυκεῖς ἐρω- «τικὸς λόγους σου καὶ τὰς γλυκυτέρας τοῦ «μελλοντος ὄνειροπολήσεις· παρῆλθον ἐνικυτοί «καθ' οὗς ἡ εὐτυχία μου ἠντλεῖτο ἐκ τῆς ἀδό-

«λου καὶ ἀγαπώσης με τότε καρδίας σου. Παρ- «ῆλθον ἐνικυτοί, καθ' οὗς ἐνατενίζοντες πρὸς τὸ «νεῦελπι μέλλον, ἐζῶμεν ζωὴν ἀγγέλων, διηρ- «ρηχόμεθα ὥρας παραδεισίου, ἐγνωρίζομεν τὴν «εὐτυχίαν οἱ μόνοι. Τὸ ἐνστικτον ὅμως, καὶ ἂν «ἔτη παρέλθουν, διαμένει τὸ αὐτό· ἡ φύσις, καὶ «ἂν αἰῶνας ἐζῶμεν, δὲν θὰ μετήλλασεν ἐν «ἡμῖν, ἡ τίγρις καὶ μέσῳ προβάτων γεννωμένη «τὸ αἰμοβόρον αὐτῆς οὐδέποτε ἀφίνει· ἡ γυνὴ «τέλος ἦτο, εἶναι καὶ ἔσεται γυνή, γυνή, γυνή, «ὡς σύ! Ἐγνωρίζον τοῦτο, πλὴν διὰ τῶν λό- «γων μου, διὰ τῆς ἀγάπης μου, διὰ τῆς λα- «τρείας μου, ἤλιπζον νὰ τιθασεύσω τὸ ἀτι- «θησσον τῆς γυναικειᾶς καρδίας σου, νὰ πλη- «ρῶσω τιμῆς τὸ ἄτιμον! ἀλλά!!! . . .

«Χαῖρε, ἕως οὗ ἡ ἐκτέλεσις τῆς ἀποφάσεώς «μου γείνη, χαῖρε, ἰσοδυνάμως τῆς ἀγωνίας καὶ «πῶν θλίψεών μου, χαῖρε ἕως οὗ παύσῃς πλέον «νὰ χαίρης διὰ τὰ αἰσχρὰ σου, χαῖρε . . . ἕως «οὔ τὸ πρῶτον ἀλλήλους συντύχωμεν καὶ τότε «κατάρρα ἐπὶ σέ! κατάρρα! κατάρρα!»

Μπαζούφ.

Ποία ἡ ἐντύπωσις μου ἀδύνατον νὰ σοὶ εἶπω. Οὐδὲν λέγω ἀφίμων τὸ συμπέρασμα εἰς τὴν κρίσιν τοῦ ἀσχήμου φύλου καὶ τὴν ἀκρίσιαν τοῦ ὠρκίου, ἢ μᾶλλον εἰς τὸν λατρεύοντα ἀναγνωστὴν καὶ τὴν ἀγαπῶσαν με ἀναγνωστρίαν.

Δ. Ἄλ.

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ—ΜΕΤΑΝΟΙΑ

«Ἀχ! τί χαρὰ μέσ' ἔς τὴν καρδίαν μου δὲν ὁ ἐρχομός σου· πόσας ἐλπίδας μοῦ ὄκων ἡ γελαστὴ ἡμιατιά σου! «Ἄν ἔγαινα ἀχάριστος, μ' ἔκαν' ὁ χωρισμός σου, μὰ πάλι θάγω γιὰ καρδιά, τὴν ἀγαθὴν καρδίαν σου.

Μακρὰ ἀπὸ 'σὲ δοκίμασα κι' ἄλλης καρδίας λατρεία· τὴν ἴσπεψα καὶ ἔδωκα ἔς ἐκείνην τὴν καρδίαν μου, μὰ 'κείνη, μὲ ἐδίδαξε τί εἶναι ἀτιμία καὶ βλέποντας τὰ τωρινά, θυμοῦμαι τὰ παλὰ μου.

Ἐκείνης δὲν ἐπόνεσε γιὰ 'μένα ἡ καρδιά τῆς κι' ἂν ἔκανε πῶς μ' ἀγαπᾷ, ἦτανε λάγνος ἔρως, κι' ἐνῶ φωτιὰ ἐπέταγεν ἡ δολερὰ ἡμιατιά τῆς, φωτιὰ δὲν εἶχε ἔς τὴν καρδίαν, τὴν εἶχε σ' ἄλλο μέρος.

Ἐσφαλα ποῦ ἀγάπησα· μὰ θὰ μὲ συγχωρήσῃς καὶ σύ, καὶ σύ, ἀγάπη μου μὲ δὴ τὴν καρδίαν σου· καὶ πάλι, ὅπως ἄλλοτε, τ' ἀπολωλὸς θ' ἀφήσῃς νὰ βρῇ τὴν εὐτυχίαν τοῦ μέσ' ἔς τὴν θερμὴν ἀγκαλιά σου.

Καδράκι.

ΕΙΣ ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΗΣ

— Γράψε . . . μοῦ εἶπες . . . γράψε μου, καὶ σὺ, ἔς τὸ λεύκωμά μου
— Νὰ γράψω ; . . . ἀλλὰ τί ζητεῖς νὰ γράψω δέσποινά μου ;

Ἐυκόλως εἰς λευκώματα ποτὲ ἀποκαλύπτει ;
Ἄλλοτ' ἢ καρδιά κρύπτει ;

Νὰ εἶπω ματαιότητος ; . . . Τὸν πόνον μου νὰ δείξω ;
Ἄλλοτ' ἢ πρῶτον τὸ μισῶ . . . Τὸ ἄλλο δὲν εἰξεύρω
Ἄν δὲν εἶναι καλλίτερον ἔς τὰ στήθη μου νὰ πνίξω
Μήπως λιμένα ἐκζητῶν κινδύνους μόνον εὔρω !

Καὶ εἶναι τόσον εὐθραστον τὸ ἀσθενές μου πλοῖον
Ἄλλοτ' ἢ προσκροῖον προφανῶς εἰς φοβεροὺς σκοπέλους
Τὸν ναύκληρον εἰς κύματα θὰ ρίψῃ ἐπὶ τέλους
Ἄλλοτ' ἢ ἄθυρμα γελοῖον !

Ἄν σὲ εἶπω ἄγγελον, ποσῶς δὲν ἀμφιβάλλω,
Ἄλλοτ' ἢ εἰρωνείας γέλωτα καὶ μόνον θὰ κινήσω . . .
Ἄν ὅλην τὴν ὀδύνην μου, ἐξ ἄλλου, σοὶ γνωρίσω,
Τὸν γέλωτα εἰς καγχασμούς, εὐθύς θὰ μεταβάλλω ! . . .

Οἱ στίχοι μου δεικνύουσι τὸ ψυχικόν μου πάθος
Ἄλλοτ' ἢ ζητεῖ ὀλοκλήρον τὸν νοῦν νὰ καταπνίξῃ
Ἄλλοτ' ἢ εἰς τῆς καρδίας μου αἰσθάνομαι τὸ βάθος
Τί δύναται νὰ δείξῃ ;

Γνωρίζω, ναί, ὦραία μου, τὴν μοῖράν μου γνωρίζω
Καὶ ταύτην καταρῶμαι
Διότι ἔγραψ', ἢ σκληρά, μ' ἐλπίδα ν' ἀτενίζω
Καὶ ν' ἀγαπῶ χωρὶς ποτέ, ποτέ ν' ἀνταγαπῶμαι.

Ποσάκις δὲν ἠθέλησα, ὦραία καστανή μου,
Ἄλλοτ' ἢ τὸ βλέμμα πρὸς ἐμὲ μετ' εὐμενείας στρέψῃς
Νὰ σοι εἰπῇ τὸ βλέμμα μου, ἂν ὄχι ἡ φωνή μου,
Ἄλλοτ' ἢ ἠσθάνθην διὰ σὲ ὅταν τὸ πρῶτον σ' εἶδα
Ἄλλοτ' ἢ φωνὴ ἐνδόμυχος . . . Μὴ, λέγει, καταστρέψῃς
Τὸ θελκτικόν σου ὄνειρον μ' ἀπατηλὴν ἐλπίδα ! . . .

Καὶ μένω τότε ἀναυδος καὶ πάσχω . . . πάσχω μόνον ! . . .

Ἄλλοτ' ἢ περιπλανώμενος τὴν μοῖράν μου γνωρίζω
Τὴν μοῖραν, ἥτις ἀδελφὸν μοὶ ἔδωκε τὸν πόνον
Καὶ παύω νὰ ἐλπίζω ! . . .

B'.

Ἄλλοτ' ἢ ἐλπίς ! γλυκύ μου ὄνειρον . . . πλὴν φεῦ ! ἐλπίς ματαιαία,
Τόσον καιρὸν σ' ἐλάτρευσα μὲ δύναμιν μεγάλην
Πλὴν σὺ, θεότις ἀκαμπτος, ὡς Ἄλκυὸν ὦραία
Περὶ ἐμὲ στιγμὴν πετῆς καὶ φεύγεις, φεύγεις πάλιν.

Ἄν με ἠγάπας ἀληθῶς, τρελλή μου ἐρωμένη,
Τὸν δρόμον θὰ ἀνέκοπτες ἀπληπισμένου βίου
Διότι τότε καὶ αὐτὴ ἡ μαύρη εἰμαρμένη
Βεβαίως θὰ ἐκάμπτετο πρὸ ἐρωτος ἀγίου

Ἄλλοτ' ἢ ὅμως, δὲν με ἀγαπᾷς . . . κ' ἐν τούτοις, πάλιν θέλεις
Νὰ με κρατῆς αἰχμάλωτον μὲ τὸ γλυκύ σου νεῦμα
Κ' ἐνῶ με ἐν μεϊδιάμα παρηγορίαν στέλλεις
Κατόπιν μὲ τὸ βλέμμα σου μοὶ λέγεις — Ψεῦμα . . . ψεῦμα . . .

Μὴ παίξῃς μὲ ἀπόκληρον χαρᾶς καὶ εὐτυχίας !
Εἰς διαρκῆ ἀπόγνωσιν τὸν πάσχοντα μὴ ρίπτῃς
Καὶ λέγε ὅ,τι κλείουσι τὰ βάθη τῆς καρδίας
Πρὸς τί νὰ μου τὸ κρύπτῃς ;

Ἄλλοτ' ἢ ὄχι ! προτιμώτερον τὰ χεῖλη σου νὰ κλείσῃς . . .
Καλλίτερον, ὦραία μου, δειλὴν νὰ σιωπᾷς
Διότι ἂν ἀναγκασθῇς ποτὲ νὰ ὀμιλήσῃς,
Ἄλλοτ' ἢ ἴσως μοὶ εἴπῃς, φίλη μου . . . Πῶς δὲν με ἀγαπᾷς !

Ἐν Ἀθήναις τὴν 16 Ἰουνίου 1893

ΝΙΚΟΣ ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΕΡΣΙΚΑ ΓΝΩΜΙΚΑ

- Εἰς τὸν διψῶντα, χιλιάδες μαργαρίται, δὲν ἀξίζουσι ὅσον μία σταγὼν ὕδατος.
- Τὰ τραύματα τοῦ ἐρωτος δὲν θεραπεύονται μὲ φάρμακα ἰατροῦ.
- Ἡ φιλία πρὸς μωρὸν εἶναι ὡς τὸ ἐναγκάλισμα τῆς ἀρκτου.
- Ἡ ὑπομονὴ εἶναι ἡ κλεῖς τῶν δυσκόλων πραγμάτων.
- Πᾶσα ἀκαθαρσία πλύνεται διὰ τοῦ ὕδατος, ἀλλὰ τὸ ἀκάθαρτον ὕδωρ μὲ τί καθαρίζεται ;
- Οὐδὲν ἐξαιρέτον ἀποκτάται ἀνευ κόπου.
- Ὁ ὄνος δὲν γίνεται ἵππος διὰ κτυπημάτων.
- Ἄν ἦσαι ὄρνις γέννα αὐγά, ἐὰν ἀλέκτωρ κρᾶζε.
- Μία ὀκτὴ παιδείας, ἔχει ἀνάγκην δέκα ὀκτῶν κοινῶν νοῶς διὰ νὰ τὴν μεταχειρισθῇ.
- Μία σταγὼν βροχῆς δὲν ἀφίνει τύπον εἰς τὴν σκληρὰν πέτραν.
- Πῶς δύναται κοιμώμενος νὰ ἐξυπνήσῃ κοιμώμενος ;

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

ΔΛΕΞ. Ν. ΚΟΚΛΩΝΗΣ.

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ.

Θέατρον «Παραδείσου»

(Ἀπὸ τὰ παρασκηνία)

Ἐκ συνήθειας μᾶλλον ἐπεγράψαμεν, θεατρικὴ κίνησις ἐνῶ ἔπρεπε νὰ ἐπιγραφῆ θεατρικὴ ἀκίνησις τοῦ θεάτρου τούτου, ὅπου κατέφυγον ἀποδράσαντα ἐκ τοῦ ἀπέναντι θηριοτροφείου τοῦ κ. Μοντενέγγου, διαφόρων γενῶν θηρία, μετασχηματισθέντα κατὰ τὴν μορφήν μόνον εἰς ἀνθρώπους.

Τῆς ἀκινήσεως ταύτης πρῶτον προῖον ἦτο ἡ Ἀδριανὴ Λεκουβέρ. Ἡ διὰ δηλητηρίου ὑπὸ τῆς ἀντιζήλου τῆς θνήσκουσα ἠθοποιὸς αὕτη, τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἐδολοφονήθη, ἐστραγγαλίσθη, κατεκρεουργήθη, ἢ δυστυχῆς! ὑπὸ τῶν σκληρῶν συναδέλφων τῆς. Δὲν ἴσχυσαν, οὐδ' ἡ Παρασκευοπούλειος καλλιτεχνία, οὐδ' ἡ Πετρίδου ὑπόκρισις, νὰ τὴν σώσουν τοῦ τόσον ἐξουτελιστικοῦ θανάτου. Τὸ μαρτύριόν τῆς ἤρρισε δ' Ἀββᾶς, πνίγων αὐτὴν διὰ τῆς μακρᾶς, μακροτάτης αὐτοῦ κόμης, σαβανῶνων αὐτὴν διὰ τοῦ ἵπποτικοῦ τοῦ μαντέλλου καὶ ψάλλων αὐτὴν διὰ τῆς ἀτέχνου ὑποκρίσεώς του. Ὁ Μαυρίκιος κατέφερε τὸ δεύτερον κτύπημα μὲ ὄλον τὸ θάρρος καὶ τὴν διακρίνουσαν αὐτὸν γενναϊότητα· ὁ δὲ Πρίγκιψ... ὦ! ἡ φρικώδης αὐτοῦ ἀτεχνία, ἡ ἐξαμυδλωματικὴ τοῦ ὑπόκρισις, ἡ κυνικὴ ἀναίδεια τοῦ ὑποδουμένου τὸ μέρος τοῦτο, τὴν ἐπνίξαν. Εἰς τὸν ἐξουτελισμὸν καὶ δολοφονίαν τῆς Ἀδριανῆς συνετέλεσαν ὅλα τὰ κύρια πρόσωπα τοῦ θιάσου καὶ ἠκούσαμεν τὴν καλλιτέχνιδά κ. Παρασκευοπούλου, φωνοῦσαν ἐν τοῖς παρασκηνίοις «Μὲ κατεστρέψατε... μὲ κατεστρέψατε» ἐπονέσαμεν, ἐπονέσαμεν ἀπὸ καρδίας δι' αὐτὴν, διὰ τοὺς κόπους τῆς. Τὴν δολοφονίαν ταύτην καταγγέλομεν εἰς τὴν ἀστυνομίαν... ἡ μᾶλλον εἰς τὸ κοινόν, ὅπως ἐκτελέσῃ τὸ καθήκον του, ἀφοῦ ὅμως προηγουμένως ἀπονείμῃ βραβεῖον ἀξίας εἰς μόνον τὸν διευθυντὴν κ. Πετρίδου, τὸν κάλλιστον τοῦτον ἠθοποιόν, τὸν ἀντάξιον τῆς Ἀδριανῆς, Μισσοῦ καὶ δευτέρως τάξεως βραβεῖον εἰς τὴν κ. Λαζαρίδου, ἥτις εὐσυνειδήτως παντοτε ἐκτελεῖ τοὺς χαρακτῆρας οὓς ὑποδύεται.

Ἡ κ. Παρασκευοπούλου δὲν πρέπει νὰ παρπονῆται ὅτι δὲν ἐκτιμᾶται ἡ καλλιτεχνία. Ἐκτιμᾶται καὶ ἐκτιμᾶται πολὺ μάλιστα τοῦτο τὸ ἀπέδειξαν πλειστάκις οἱ Ἀθηναῖοι καὶ δὴ ἐν τῷ προσώπῳ αὐτῆς τῆς ἰδίας. Πρέπει ὅμως ὁ θιάσος νὰ ἦναι ἀντάξιός αὐτῆς καὶ νὰ μὴ ἀπαρτίξεται ὑπὸ μόνου τοῦ κ. Πετρίδου, αὐτῆς καὶ τῆς κ. Λαζαρίδου. Τὸ κοινὸν βεβαίως δὲν

εὐχαριστεῖται εἰς τὰς φρικώδεις πτώσεις ἐκ τῆς λαμπρᾶς τέχνης αὐτῆς καὶ τοῦ κ. Πετρίδου εἰς τὴν ἀτεχνίαν καὶ ἀδεξίαν ὑπόκρισιν τῶν λοιπῶν μελῶν τοῦ θιάσου. Ἐάν ὁ θιάσός τῆς, κατὰ τὰ ἀνδρικά τοῦλάχιστον πρόσωπα ἦτο κατὰ τι καλλίτερος, θὰ ἔβλεπε τὴν διαφροάν. Ἄς μὴ παρπονῆται λοιπόν.

Περὶ δραματούργου οὐδὲ λέξιν ἐξ ἀγανακτήσεως λέγομεν, διότι καὶ τὸ δράμα καὶ ἡ ὑπόκρισις ἦσαν ἐφάμιλλα. Ἰδίως ἀντάξια τοῦ δράματος ἦσαν τὰ δύο τῶν πρωτευόντων προσώπων ὁ κόμης Μιλανέζης καὶ ὁ Βίκτωρ δ' Ἀστρου, ὁ ἐραστὴς τῆς καλλιτέχνιδος, ὁ ψυχρότερος καὶ τῶν βορειῶν πάγων, οὗτος ἠθοποιός.

Μίαν φιλικὴν, ἀδελφικὴν μᾶλλον συμβουλήν ἀπευθύνομεν εἰς τὴν κ. Παρασκευοπούλου· ἐάν δὲν θέλῃ νὰ χάσῃ τὸ γόητρον ὅπερ ἀπέκτησε διὰ κόπων καὶ ἀληθοῦς ἀξίας, πρέπει ἢ νὰ παύσῃ τὰς παραστάσεις τῆς, ἢ νὰ σχηματίσῃ θιάσον ἀντάξιον ἔστω καὶ κατὰ τι αὐτῆς. Ἄς μὴ χάνεται ταιαυτὴ ἀξία, μέσῳ τόσων ἀνικανοτήτων.

Οἱ λόγοι μας εἶναι δριμύεις ἀλλ' ἀληθεῖς, ἐκτιμῶμεν καὶ ἀγαπῶμεν τὴν κ. Παρασκευοπούλου, βλέπομεν τὴν καλλιτεχνικὴν αὐτῆς θερμὴν, σθεννυμένην πρὸ τῆς παγετώδους τῶν βοθητῶν τῆς καὶ ψυχρᾶς ὑποκρίσεως καὶ ὄχι μόνον λυπούμεθα ἐγκαρδίως, ἀλλ' ἀπεπιζόμεθα διὰ τὴν μόνην ἐλπίδα ἣν ἐπ' αὐτῆς ἐστηρίξαμεν. Ἄς ἀναμορφώσῃ τὸν θιάσόν τῆς θέτουσα τοὺς ἀνικάνους εἰς τὴν θέσιν τῶν καὶ οὐχὶ παρουσιάζουσα αὐτοὺς ὡς πρωταγωνιστὰς καὶ θὰ ἴδῃ πόσον τὸ κοινόν θὰ ἐκτιμᾶσῃ αὐτὴν καὶ ὑποστηρίξῃ, πόσον ἐνθουσιωδῶς θὰ τὴν ἀνευφημήσῃ.

Ἀναμνήτης

(Ὁ τῶν παρασκηνίων κατὰσκοπος).

Γ. Γ. Ἐπὶ τῶν συμβάντων, ἐπὶ τῶν τραγῶν, καὶ ἐπὶ τῆς κρίσεως τοῦ θιάσου τούτου, θὰ λάβωμεν τὸν λόγον ὡς κατὰσκοποι, ἀφοῦ προηγουμένως κατασκοπεύσωμεν οὐχὶ μόνον ἐν τοῖς παρασκηνίοις ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ βάθος καὶ εἰς τὰ καμαρίνια αὐτὰ ἀκόμη τοῦ θεάτρου εἰς τὸ προσεχές φύλλον. Προσοχὴ λοιπόν εἰς τοὺς ἀτακτοῦντας.

Ὁ ἴδιος.

Θέατρον «Τσόχα»

Ὁ Γέρο-Ξούρης.

Τοῦ προσφιλοῦς συνεργάτου μας, τοῦ ἀγαπτοῦ μας ποιητοῦ, τοῦ δημοτικωτάτου κωμω-

διογράφου Νίκου Κοτσελοπούλου «Ὁ Γέρο-Ξούρης» χαριέστατον κωμειδύλλιον μετὰ 25 ἄσμάτων τὰ ὅποια θὰ τέρψουν, θὰ εὐχαριστήσουν, θὰ ἐνθουσιάσουν, θὰ χειροκρητηθοῦν, ἀναβιβάζεται λίαν προσηχῶς ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ νέου Θεάτρου Τσόχα. Καίτοι γνωρίζομεν καλῶς καὶ τὸ ἔργον καὶ τὸν ποιητὴν, ἐν τούτοις δὲν ἐκφέρομεν τὴν γνώμην ἡμῶν, διότι ὠμιλήσαμεν περὶ αὐτοῦ ἐν ἐκτάσει εἰς προγενέστερον φύλλον. Θὰ εἴπωμεν ὅμως τὴν τελευταίαν λέξιν μετὰ τὴν πρώτην παράστασιν ἐν κατορθώσωμεν νὰ εὐρωμεν εἰσιτήριον διότι ἀπὸ τοῦδε ἤρχησαν νὰ ζητῶνται ταιαυτὰ διὰ τὸν Γέρο-Ξούρη...

Ὁλοι λοιπόν εἰς τὸν Γέρο-Ξούρη, ὄλοι!..

ΤΗΝ ΗΡΩΤΗΣΑ

(κατὰ τὸ ρουμανικόν).

Τῆ δεσποινίδι Κ. λ. λ. η

Τὴν ἠρώτησα:

Ποῦ ἡ γελοῦσσα ἐκείνη ἐλπὶς;

καὶ μ' ἀπεκρίθη:

Ἴσως ἐκρούφθη.

*

Τὴν ἠρώτησα:

Ποῦ εἶνε ὁ ἔρωσ σου, ὁ φλογερός;

κι' ἀφοῦ ἐστάθη

εἶπε: ἐχάθη.

*

Τέλος ἠρώτησα:

Ποῦ τὸ ἐγκλείον ταῦτα μνημεῖον;

Καὶ μ' ἀπεκρίθη:

Τόχω 'ς τὰ στύθη.

Mic.

ΑΤΑΚΤΑ

Πρὸ τοῦ θηριοτροφείου μεταξὺ δύο ἀντάμηνων τοῦ Ροδακίου:

— Ρέ Μιστόκλη, τὸ πιστεύεις πῶς μία γυναίκα, μπορεῖ νὰ μπῆ μέσα 'ς τὰ θηρία;

— Κουτὸς ποῦ 'σαι, καυμένη Νώντα! Ἡ γυναίκα εἶναι μεγαλειότερο θηρίο ἀπὸ τὰ λεοντάρια.

Μιλῶν, ὁ μέγας Ἀγγλος ποιητὴς ἦτο τυφλός. Ἡ τρίτη σύζυγός του ἦτο ὀλίγον... στραβοδύλο.

Εἰς ἐπισκέπτῃς ὅπως κολακεύσῃ τὸν ποιητὴν τῷ λέγει:

— Ἡ κυρία σας, ἐξοχώτατε, εἶναι ἀνθρωπάτη ὡς ῥόδον.

— Πιθανόν, ἀπνετῆ, στενάζων, ὁ ποιητὴς, ἀλλ' ἐγὼ εἶμι τυρῆλος καὶ δὲν αἰσθάνομαι παρὰ μόνιν τὰς ἀκάνθας του.

*

Εἰς γεῦμα. Ὁ οἰκοδεσπότης ἐξαίρων τὸν οἶνον του.

— Εἶναι ἐξαίρετο αὐτὸ τὸ κρασί.

— Τὸ ἐδοκίμασα

— Ποῦ;

— Στὴ σαλιάτα.

*

Ἰπομονητικὸς τις κύριος τρώγει εἰς ἐν Σενοδοχεῖον τῶν Ἀθηνῶν.

Δὲν εἶναι εὐχαριστημένος ἀπὸ πολλὰ πράγματα, καὶ ἐκφράζει τὴν δυσαρέσκειάν του μετὰ πολλῆς εὐγενείας. Ἄλλ' ὁ ὑπηρετὴς τῷ ἀποκρίνεται πάντοτε βαναύτως.

Καὶ ὁ κύριος, ἡσύχως:

— Μὴν εἶσαι τόσον ὑπερήφανος, φίλε μου, δὲν εἰζεύρεις, τί ἡ τύχη τοῦ ἐπιφυλάσσει. Μπορεῖ νὰ γείνης καὶ σὺ κύριος...

Ἄτακτος

ΤΡΕΛΛΑ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ

Νὰ τ' ἀστεῖα!

Θέλησα στ' ἀστεῖα κάποια ν' ἀγαπήσω
Ἐστὶ δὰ γὰ χάρι... νὰ περῶ ἡ ὥρα...
Μὰ κ' ἐκείνη πάλι δὲν ἐπῆγε πίσω
Καὶ γὰρ τοῦτο βρήκα τὸν μελιᾶ μου τώρα...

Μ' ἔβλεπε μὲ δάκρυα καὶ μὲ στεναγμούς
καὶ χαμογελοῦσε...
Κι' ὁ καιρὸς μ' ἀγάπησε ψεύτικους καύμους
Τί καλὰ περνοῦσε!

Αἰωνίως ὅμως δὲν βαστοῦν τ' ἀστεῖα
κι' ἀπὸ γῆς ἐκείνη πλέον τὰ βρέθη...
Κι' ἄρχησε τὴν πρώτην ἀδιαφορία
καὶ μακρὰν μου πάλιν ἡ καρδιά τῆς βρέθη...

Ἄχ! καὶ τώρα βλέπω πῶς τὴν ἀγαπῶ
μ' ὄλη τὴν καρδιά μου...
Κι' ὄλο τὸ κεφάλι μὲ θυμὸ κτυπῶ
γὰ τὰ χωρατὰ μου!...

Ἐν Δημητσάνῃ

Γάκης.

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

Μεταξύ τῶν περιεργότερων τοῦ Σικάγου συγκαταλέγεται καὶ ἓν ἀγαλμα τῆς Δικαιοσύνης, ὅπερ ἐκτίσθησι τιποτένια πράγματα: 4 ἑκατομ. φράγκα. Εἶναι ἐξ ἀργύρου καὶ τὸ βάθρον ἐκ χρυσοῦ.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἂν ποτε στηθῇ ἀγαλμα εἰς τὴν Δικαιοσύνην, πρέπει τοῦτο νὰ ἦναι... χάρτινον!

Ὁ Δούξ τῆς Ἰόρκης, μέλλων βρασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας, εἶναι τέλειος ράπτης, καὶ ὡς τοιοῦτος, μέλος τῆς συντεχνίας τῶν ραπτῶν τοῦ Λονδίνου.

Νὰ καὶ ἓνας ἡγεμῶν ὅστις δὲν θὰ ἀποθάνῃ τῆς πείνης ἂν, ἐκ τῆς ἀσασίας τῆς τύχης ἀπολέσῃ τὸν θρόνον του.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ριφοκινδύνος τις Ἀγγλίας, ἡ Λαίδη Βίσχοπ, ἐπανελθοῦσα ἐσχάτως ἐκ Θιβέτ, διηγείται τὰ κατὰ τὴν μακρὰν ἐν τῇ πολυάνδρῳ ἐκείνῃ χώρᾳ διαμονὴ τῆς ὡς ἐξῆς:

Ἐκεῖ συμβαίνει τὸ ἀντίθετον ἢ ἐν ταῖς Μωαμεθανικαῖς καὶ Μορμονικαῖς χώραις: ἡ γυνὴ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ὑπανδρευθῇ πλείονας τοῦ ἐνὸς ἀνδρα. Ἰδίως μία γυνὴ ὑπανδρεύεται ὅλους τοὺς ἀδελφοὺς τοῦ συζύγου τῆς. Τοῦτο γίνεται μόνον ἐκ προνοητικότητος, ὡς ἔλεγε γυνὴ τις τῶν μερῶν ἐκείνων πρὸς τὴν Λαίδην Βίσχοπ.

— «Ἄν εἶχον ἓνα καὶ μόνον σύζυγον, θὰ ἐμινύμην χίρα μετὰ τὸν θάνατόν του. Ἐχουσα πλείονας, δὲν διατρέχω αὐτὸν τὸν κίνδυνον».

Τὸ Σικάγον κατοικεῖται ἀπὸ 1,300,000 κατοίκους, διηρημένους οὕτω: 412,000 Ἀμερικανούς· 400,000 Γερμανούς· 230,000 Ἰρλανδοὺς· 60,000 Βοημούς· 50,000 Πολωνούς· 50,000 Σουηδοὺς· 45,000 Νορβηγούς· 35,000 Ἀγγλοὺς, 12,000 Γάλλους καὶ Καναδαίους· 2,000 Ἑλληνας καὶ 4,000 διαφόρων ἐθνικότητων.

Ἑβραϊστῆς.

ΓΡΙΦΟΣ

Τύχη, Τύχη! Μία—.

(Ἐστάλη ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Εὐέλπιδος)

Δελτάρια... ἄνευ πληρωμῆς

Σ Καρλ. Τρίποιν. Ἑλήθη ἀγγελία. Σὰς εὐχαριστούμεν ἐγκαρδίας. Σύνδρομηταὶ ἐνεγράφησαν ἀπὸ 1 Ἰουλίου. Ἀἱ Ἐπαγγελίαι ἀποσταλήσονται προσεχῶς, μετὰ τὴν ἐκτύπωσιν τοῦ ἐξωφύλλου. — Τ. Χ. Κ. Δημητσοῦ. Ἐλλείπει χώρου ἔγειναν τροποποιήσεις τινὲς ὡς πρὸς τὴν ὕλην. Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου θὰ ἔχωμεν περισσότερον χώρον καὶ θὰ ἀναπληρώσωμεν ὅ,τι πρὸ ἐνὸς μηνὸς παρελείψαμεν, ἀλλὰ κατ' ἄλλον τρόπον, μᾶλλον πρωτότυπον καὶ συνάδοντα πρὸς τὸν σκοπὸν μας, ὅστις εἶναι ὁ ἐξῆς: νὰ γράψωμεν δι' ὅλον τὸν κόσμον, διὰ νέους καὶ γέροντας, νέας καὶ γριάς, πεπαιδευμένους καὶ ἀπαιδευτούς, εὐφρεῖς καὶ... ἀγαθοὺς — Κίτσοφ, Κάριον. Ἑλήθη. — Δι' ὁ δ α σ κ ἄ λ φ Ἀρκεῖ ὅτι παίρνεις, τί σέ μέλλει μέ τί γράφεται ἢ παραλήγουσα; ἐν τούτοις, τὸ γράφομεν δι' ὅσους δὲν παίρνουν: Τινὲς γράφουσι: πέρνω μέ ε, φρονούντες ὅτι γίνεται ἐκ τοῦ φέρω. δὲν ἔχουσιν ὁμοῦ δίκαιον ἡμεῖς τὸ γράφομεν μέ α ι = παίρνω, φρονούντες ὅτι παράγεται ἐκ τοῦ: ἐπαίρω ἢ ἀπαίρω, πρῶτον διότι ἔχομεν τὸν μέλλοντα: θὰ πάρω, τὴν προστακτικὴν: πάρε κλπ., δεύτερον ἔχομεν ἄπ' ὄψεϊ τὸ τοῦ Ἐπαγγελίου ρητόν: «ὅταν ἀπαρθῇ ἀπ' αὐτῶν ὁ νυμφίος...» Τότε θὰ μὲ ἐρωτήσητε, διατί τὸ ἐπῆρα, δὲν ἔχει εἰς τὴ ὑπογεγραμμένην; Αὐτὸ καὶ ἡμεῖς δὲν τὸ γνωρίζομεν ἂν τις τῶν συνδρομητῶν μας εἶναι εἰς τοῦτο εὐτυχέστερος, καὶ εὐαρεστηθῇ νὰ μᾶς τὸ γράψῃ, θὰ τὸ ἀνακοινώσωμεν καὶ εἰς σέ.— Α. Ν. Κ. Ἐπιθυμοῦμεν νὰ σὰς γνωρίσωμεν καὶ προσωπικῶς.

Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου «Ἡ Οἰκογένεια» μεταρρυθμίζεται.

Μεγίστην ἐκδούλευσιν θὰ μᾶς προσφέρῃ ὅστις αὐξήσῃ τοὺς συνδρομητὰς τῆς «Οἰκογενείας» ἔστω καὶ κατὰ ἓνα.

Ἀγγελίαι ἀπεστάλησαν εἰς ἅπαντας τοὺς συνδρομητὰς.

Τὰ ἐκλεκτότερα παγωτὰ ἔχει ὁ κ. Ζαβορίτης.

Κάτωθεν τοῦ Ὑπουργ. τῆς Δικαιοσύνης.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

προπληρωτέα
Ἐν Ἑλλάδι δραχμ. 6
Ἐν τῇ ἄλλοδαπῇ φρ. χρ. 10

Τιμὴ ἐκάστου φύλλου
Λεπτά 15

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΙΩ. ΠΙ. ΧΡΥΣΑΝΘΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ: Ὁδὸς Δεληγεώργη
Ἀριθ. 36.

ΤΙΜΗ ΑΓΓΕΛΙΩΝ

Ἀγγελίαι οικονομικαὶ καταχωρίζονται πρὸς 5 λεπτά δι' ἐκάστην λέξιν.

Ἀγγελίαι πολυτελεῖς, κατ' ἀποκοπήν.